

Sprawozdanie synodu szwajcarskiego 2022

Dyskusje i ankiety synodalne w Szwajcarii zwiększyły świadomość wagi chrztu. Kapłańska, królewska i prorocza godność i powołanie ochrzczonych powinny być coraz bardziej uznawane i rozwijane w kościele synodalnym

dziesięć.

„Przyjęci do ludu Bożego będziesz teraz namaszczony krzyżem świętym, abys na zawsze pozostał członkiem Chrystusa, który jest kapłanem, królem i prorokiem na wieczność”.

(z obrzędu chrztu Kościoła katolickiego)

Raport ten został sfinalizowany po szwajcarskim zgromadzeniu synodalnym (30 maja 2022 r. w klasztorze Einsiedeln), z uwzględnieniem wyników prowadzonych tam dyskusji. Podstawą był projekt raportu Komisji Duszpasterskiej Konferencji Episkopatu Szwajcarii, który został opracowany na podstawie wspólnej oceny procesów synodalnych diecezji i sprawozdań synodalnych.

Fryburg, 12 lipca 2022

Doświadczenia z procesem synodalnym w Szwajcarii

1 Kontekst Kościoła Szwajcarii

1.1 Kościół synodalny zawsze znajduje swoją misję, swoje powołanie w konkretnym kontekście.

Wymaga to dokładnego postrzegania rzeczywistości i wyzwań oraz umiejętności kształtowania programu w oparciu o odpowiednie kompetencje decyzyjne.

1.2 Proces synodalny w Szwajcarii należy rozumieć na tle sytuacji kościelnej w Szwajcarii. Pomimo różnych kultur kościelnych w regionach językowych, ogólna sytuacja jest porównywalna i można ją podsumować trzema słowami kluczowymi: utrata znaczenia tradycji wiary Kościoła, utrata zaufania do Kościoła i coraz większe oddalanie się od Kościoła.

1.3 Nie należy zapominać, że wielu wierzących z parafii, stowarzyszeń, wspólnot, zakonów i diecezji na co dzień uczestniczy w życiu kościelnym w Szwajcarii. Różnorodność urzędów kościelnych – księży, diakonów, proboszczów – przyczynia się do wieloaspektowego oblicza kościoła. Tutaj, a także w strukturach systemu dualnego, wiele z tego, co stanowi kościół synodalny, zostało już osiągnięte.

1.4 Jednocześnie utrzymuje się tendencja do dystansowania się od Kościoła.

1.4.1 Utrata zaufania do kościoła i przywództwa kościoła wśród wierzących i społeczeństwa jest ogromna. Nieufność jest wysoka.

1.4.2 Seksualne i duchowe nadużycia władzy w Kościele oraz wieloletnia praktyka ukrywania prawdy są głównymi przyczynami rosnącej utraty wiarygodności i zaufania do Kościoła.

1.4.3 Wielu ochrzczonych nadal formalnie należy do kościoła i płaci podatek kościelny, ale prawie nie mają już żadnego realnego związku z życiem kościelnym i coraz bardziej świadomie trzymają się dystansu.

1.4.4 Wielu dalekich członków kościoła dowiaduje się o wydarzeniach kościelnych prawie wyłącznie za pośrednictwem mediów i jest obecni tylko na uroczystościach kościelnych przy specjalnych okazjach.

1.4.5 Rozczarowanie, brak zrozumienia i wyraźna uraza z powodu braku prawdziwych reform oraz wymijających lub pocieszających odpowiedzi urzędników kościelnych na istotne pytania są szeroko rozpowszechnione zarówno wśród społeczeństwa, jak i członków Kościoła.

Tylko mniejszość uważa, że w kościele nic nie powinno się zmienić.

1.4.6 Kościół katolicki coraz bardziej staje się ciałem obcym w społeczeństwie i kulturze szwajcarskiej. Ona coraz bardziej zaniemówi do otaczających ją osób i coraz mniej jest w stanie przekazać znaczenie wiary w dzisiejszych czasach.

1.4.7 Wyobcowanie Kościoła od społeczeństwa i masowe odwracanie się wielu członków Kościoła od Kościoła, od życia kościelnego i od praktykowania sakramentów prowadzi do rażącego wzrostu liczby opuszczających Kościół.

1.4.8 Na tym tle bardzo ważne jest przyciąganie ludzi do zaangażowania się w Kościół trudny.

1.4.9 Nawet jeśli postrzeganie problemu jest podobne, konkretne podejścia do problemów i podejścia do ich rozwiązywania różnią się kulturowo i strukturalnie w zależności od regionu językowego w Szwajcarii. Szwajcarii francuskojęzyczna i włoskojęzyczna kładzie większy nacisk na krytyczną analizę klerykalizmu, podczas gdy Szwajcarii niemieckojęzyczna przywiązuje większą wagę do doświadczeń wykluczenia z grup ludzi, zwłaszcza kobiet, osób queer oraz wyobcowania i dystansowania się od młodych ludzi.

- 2 W tej sytuacji: wspólna odpowiedź na proces synodalny
  - 2.1 Z jednej strony, w wielu miejscach była nadzieja, że rzeczywistość może się rozpocząć przerwanie inkrustacji i marazmu Kościoła, od kościoła lokalnego do kościoła powszechnego; W wielu przypadkach ta nadzieja łączyła się z poczuciem „ostatniej szansy” na zmiany, których często domagano się.
  - 2.2 Z drugiej strony pojawiły się wątpliwości co do użyteczności procesu synodalnego. Niejasne perspektywy podejmowania decyzji i działań ze względu na podejście diecezji i konferencji biskupów oraz rozbieżność między podejściem synodalnym (dążenie do porozumienia) a podstawowym rozumieniem demokracji zakorzenionym kulturowo w Szwajcarii (procedura głosowania) osłabiają zaufanie w trakcie.
  - 2.3 Pojawiła się również obawa, że uczestnicy rozmów mogą ponownie poczuć się sfrustrowani, ponieważ poprzednie procesy o charakterze synodalnym doprowadziły do rozczarowania swoją nieskutecznością.
  - 2.4 Wreszcie pojawiła się irytacja z powodu pytań dotyczących synodalności, które wymagają wielu prac wyjaśniających, a tym samym utrudniają uczestnictwo.

3 doświadczenia

- 3.1 Rozmowy tworzyły wspólnotę i zaskakujące doświadczenia kościelne: wspólne doświadczenia były interpretowane jako oznaki (brakującej) obecności Boga.
- 3.2 Dyskusje synodalne były postrzegane jako doświadczenie duchowe lub mistyczne, w którym Kościół, spotkanie i wspólnota były doświadczane w nowej jakości.
- 3.3 Tam, gdzie Kościół był postrzegany jako synodalne wydarzenie spotkania i wspólnoty, ten wymiar Kościoła został oceniony jako ważniejszy niż wymiar Kościoła jako instytucji.
- 3.4 Powszechne są zniecierpliwienie, zranienie, poczucie bezsilności i rezygnacja z powodu braku perspektyw na spóźnione reformy. Z jednej strony w dyskusjach synodalnych formułowano wysokie oczekiwania, z drugiej pojawiały się obawy, że po raz kolejny nic się nie zmieni.
- 3.5 W rozmowach wzięły udział tylko osoby bliskie kościołowi, z których część od lat była zaangażowana w struktury kościelne i parafialne; nie udało się uzyskać głosów spoza tego na ogół wąskiego kręgu.
- 3.6 Odsetek głosów, które nie chciały żadnych zmian, które orientowały się w kierunku tradycyjnego wizerunku kościoła i były sceptycznie nastawione do idei kościoła synodalnego, był ogólnie niski.

Wyniki sondaży i dyskusji synodalnych

1 towarzysze/uczestnictwo

- 1.1 Chrzest jest ceniony przede wszystkim jako kryterium przynależności do Kościoła. W chrzcie uwidaczniają się wszystkie podstawowe wymiary przynależności do Kościoła i uczestnictwa w jego posłannictwie: powołanie kapłańskie, królewskie i prorockie każdej chrześcijanki i każdego Chrystusa.
dziesięć.
- 1.2 Odmowa równości kobiet i doświadczenie wykluczenia osób o tożsamości LGBTIAQ* oraz osób rozwiedzionych, które zawarły powtórny związek małżeński, są rozumiane jako wewnętrzna sprzeczność z wiarą i chrztem.
- 1.3 Szereg oficjalnych stanowisk kościelnych dotyczących roli kobiet w Kościele i społeczeństwie, seksualności i stylu życia jest postrzeganych jako uwłaczające i wykluczające.

- 1.4 Powołanie kobiet na odpowiedzialne stanowiska i urzędy jest rozumiane jako znak nadziei w kościele synodalnym. Z drugiej strony, tam, gdzie w teorii i praktyce istnieją uporczywe wykluczenia, często określa się je jako cechy charakterystyczne kościoła klerykalnego.
- 1.5 Różne inne grupy ludzi nie czują się mile widziane. Doświadcza tego zwłaszcza wielu młodych ludzi, ale także osoby ze środowisk migracyjnych, osoby niepełnosprawne i osoby, które oddaliły się od Kościoła.
- 1.6 W wielu miejscach mieszkać i pracować razem z wierzącymi, którzy mieszkają w tradycyjnym
Pozycjonowanie samej tożsamości w sposób wysoce ekskluzywny, jako wyzwanie, ale konieczne.
- 1.7 Ogólnie rzecz biorąc, spojrzenie na kościół wskazuje na silną orientację wewnętrzną. Często widoczny jest sposób myślenia ukształtowany przez środowisko parafialne. Trzyma się oczekiwanie, że ludzie z zewnątrz (powinna) przyjść do parafii. Misja wspólnoty kościelnej na świat zewnętrzny jest mniej widoczny.

2 słuchanie

- 2.1 Jakość słuchania w kościele jest uważana za ważną, ale często pomijana. w słuchaniu słuchanie głosu Ducha Świętego może wystąpić także u innych.
- 2.2 Istnieje obawa przed wypowiedaniem się o swoich wierzeniach lub sposobie życia, jeśli nie wydają się one identyczne z oficjalnymi wierzeniami lub naukami Kościoła lub nie pasują do języka Kościoła.
- 2.3 Tam, gdzie ludzie czują, że zostali wysłuchani i że ma to wpływ, czują:
wzięte na serio.
- 2.4 Za nielicznych uważa się przedstawicieli hierarchii (zwłaszcza biskupów i władz diecezjalnych)
doświadczane przez słuch.
- 2.5 Im bardziej kościelny poziom hierarchiczny jest bliższy własnej rzeczywistości (np. parafii), tym silniejszy”
ludzie słyszeli.
- 2.6 Pożądanym i oczekiwanym jest Kościół, który słucha wszystkich ludzi i nikogo nie odrzuca ze względu na płeć, seksualność, sposób życia, wiek, status społeczny czy własny stosunek do wiary.

3 Zabierz głos!

- 3.1 Kościół synodalny powinien przyczyniać się do intrakirch
do pokonania w stosunku do społeczeństwa.
- 3.2 Warunkiem zabrania głosu są:
  - 3.2.1 Zaufanie do zaangażowanych osób,
  - 3.2.2 Wzajemna komunikacja w mówieniu i słuchaniu,
  - 3.2.3 Dopuszczenie tematów związanych z konfliktami,
  - 3.2.4 Wiązący charakter uczestnictwa i przejrzystości w procesach decyzyjnych oraz
  - 3.2.5 Przewycięzanie alienacji wyznań wiary, np. języka, z kręgu kultu
struktura społeczeństwa.

4 uroczystości

- 4.1 Spojrzenie na nabożeństwa i liturgię prowadzi do sprzecznych obserwacji:
  - 4.1.1 Z jednej strony liturgia Kościoła jest doświadczana jako miejsce doświadczenia Kościoła synodalnego i
promocji wspólnoty. Tutaj może się wydarzyć głębokie doświadczenie Boga.
  - 4.1.2 Z drugiej strony, sposoby wyrażania liturgii, jej język i formy są odbierane jako niezrozumiałe, mało istotne dla
doświadczenia i aktualności oraz nie zachęcające.
  - 4.1.3 Liturgia również często gromadzi tylko wewnętrzny rdzeń wierzących - dla wielu innych,
pozostaje niezrozumiałą i niedostępną nawet dla wielu zaangażowanych w Kościół.

4.2 Oczekiwania to:

- 4.2.1 Język i formy liturgii należy dostosować do kontekstu kulturowego, a jej piękno i bogactwo należy promować w sposób bardziej świadomy i właściwy kulturowo.
- 4.2.2 Należy zachęcać do różnorodności celebracji liturgicznych i form duchowych, aby: dotrzeć do ludzi.
- 4.2.3 Należy bardziej szanować wymiar synodalny liturgii i klerykalne zawężenia” zapobiec.

5 Wspólna odpowiedzialność w misji

- 5.1 Wspólna odpowiedzialność w misji Kościoła zakłada, że wierni rozpoznają i rozwijają własne charyzmaty i powołania. Punktem wyjścia jest tu kapłańska, królewska i prorocza godność wszystkich ochrzczonych.
- 5.2 Powiązanie dużej części odpowiedzialności w Kościele ze święceniami wymaga poszerzenia warunków przyjęcia. Wykluczenie grup (kobiet, małżeństw) podważa akceptację Kościoła jako instytucji i jego oficjalnych przedstawicieli.
- 5.3 Struktura piramidalna w Kościele, w szczególności dążenie do wyższości i władzy w części duchowieństwa, a także wśród niektórych teologów i pracowników, jest uważane za przeszkodę w postrzeganiu wspólnej odpowiedzialności wszystkich ochrzczonych w misji Kościoła .
- 5.4 Jednak tam, gdzie misja Kościoła jest rozumiana przede wszystkim jako zobowiązanie do samozachowania, do zachowania tradycyjnych struktur, gotowość do dzielenia się odpowiedzialnością znacznie spada.
- 5.5 Wielu dorosłych, rodziców i nauczycieli nie jest już w stanie przekazać dzieciom treści tradycji chrześcijańskiej i przekazać im, że ewangelia i zaangażowanie Kościoła wzbogacają życie, tworzą wspólnotę i nadają sens.
- 5.6 Zaangażowanie w obszarze diakonatu jest zróżnicowane. Jednocześnie opowiadanie się po stronie ludzi ubogich i zmarginalizowanych czasami kryje w sobie potencjał konfliktu w kościele i społeczeństwie: czy kościelna praca socjalna ma sens bez kwestionowania systemów i struktur? Takie pytania spowalniają zaangażowanie ludzi.
- 5.7 Umiejętność radzenia sobie z konfliktami nie jest w Kościele rozwinięta ani nie jest praktykowana.

6 Dialog w Kościele i w społeczeństwie”

- 6.1 Udany dialog jest rzadko spotykany w Kościele i społeczeństwie.
- 6.2 Postawy polityczne lub etyczne ze strony Kościoła prowadzą do konfliktów, jeśli są postrzegane jako protekcyjne lub dyskryminujące.
- 6.3 Udany dialog wymaga relacji opartych na zaufaniu w Kościele i społeczeństwie. Jednak w szczególności Kościół katolicki jako instytucja cieszy się niewielkim zaufaniem w Szwajcarii.
- 6.4 Gdzie Kościół katolicki odnosi sukcesy w różnych opiniach, wierzeniach i wartościach dopuszczać stanowiska, jest postrzegana jako zdolna do dialogu.
- 6.5 W dialogach oczekuje się kompetencji technicznych i naukowych. Jeżeli odkrycia naukowe, na przykład z teologii, z nauk społecznych i humanistycznych, są odbierane poważnie, wiarygodność w dialogach wzrasta.
- 6.6 Wierzący, którzy wzięli udział w obradach synodu, pragną Kościoła tolerującego pluralizm i zdolnego do konfliktów, zdolnego do znoszenia trudnych procesów dialogu i zdolnego do uczenia się.
- 6.7 Na obszarze diakonii czasem wybuchają spory o stanowiska w Kościele w kwestiach społecznych i politycznych oraz o rolę Kościoła w społeczeństwie.

- 6.8 Powinno istnieć więcej możliwości dialogu na różnych poziomach z osobami z grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, np. z osobami dotkniętymi ubóstwem, osobami ze środowisk migracyjnych, osobami, które muszą umieć posługiwać się łatwym językiem.
- 6.9 Wszędzie tam, gdzie żyje Kościół synodalny i przewycięża się kulturę kościelną o wąskim duchu kleryków, w Kościele oraz między Kościołem a społeczeństwem dochodzi do prawdziwego dialogu.
- 6.10 Orzeczenia kościelne i biskupie są rozumiane, gdy używają języka, który jest zbliżony do języka używanego przez ludzi i pozostawia żargon wewnątrz Kościoła.
- 6.11 Sposób, w jaki nadużycie władzy jest traktowane w Kościele, dyskredytuje je w oczach wielu wierzących i dużej części społeczeństwa jako partnera dialogu i świadka Królestwa Boga.

7 Wymiana z innymi wyznaniem chrześcijańskimi

- 7.1 Wymiana i współpraca z chrześcijanami innych wyznań należy dla wielu wierzących do codziennego życia w wielowyznaniowej Szwajcarii.
- 7.2 Wiele osób żyje w rodzinach mieszanych wyznania. Zwłaszcza starsze pokolenie wciąż ma bolesne wspomnienia o krzywdach spowodowanych przez kościelne represje wobec par mieszanych.
- 7.3 Gościnność eucharystyczna jest uważana przez wielu za spóźnioną lub odpowiednią” szanowany i pozytywnie doświadczany przez wielu w praktyce realizowany na miejscu.
- 7.4 Wielu wierzących nie widzi już żadnych fundamentalnych powodów separacji w różnicach wyznaniowych, zwłaszcza w odniesieniu do Kościołów ewangelicko-reformowanych w Szwajcarii.
- 7.5 Chrześcijański ekumenizm staje w obliczu coraz częstszego pojawiania się nowych kościołów i wyznań w toku migracji, np. kościołów prawosławnych lub wolnych kościołów.
- 7.6 Wierzącym łatwiej lub trudniej jest wymieniać poglądy z chrześcijanami z wolnych lub prawosławnych kościołów, w zależności od ich własnego pochodzenia duchowego i wykształcenia religijnego. Dialog z wierzącymi, którzy dążą do fundamentalistycznej interpretacji Biblii, jest postrzegany jako trudny.
- 7.7 Niektóre głosy sugerują, że Kościół rzymskokatolicki powinien zostać członkiem Światowej Rady Kościołów.
- 7.8 Dialog międzyreligijny wydaje się dziś dla wielu prawie ważniejszy niż wewnątrzchrześcijańskie ekuja.

8 Władza i uczestnictwo

8.1 Klerykalizm

- 8.1.1 Klerykalizm w Kościele podważa wszelką autentyczną postawę i praktykę synodalną w Kościele” że.
- 8.1.2 Posługa kapłańska potrzebuje zatem odnowionego zrozumienia, aby zrozumieć Kościół synodalny”.
móc służyć.
- 8.1.3 W wielu dyskusjach synodalnych przesadne rozumienie roli niektórych księży i wiernych, którzy popierają klerykalne rozumienie ról, spotyka się z krytyką. Wąski, autorytarny, arbitralny, zorientowany instytucjonalnie autorytet kapłański przeczy ewangelii i oczekiwaniom Kościoła synodalnego.

8.1.4 Krytyka sprawowania władzy przez urzędników wywołana jest obserwacją mentalności duchowej, nadużywaniem władzy, nieznanymi realiami życia i kultury w Szwajcarii, dewaluacją kobiet i odrzuceniem osób ze spektrum LGBTIAQ* , wycofanie się w indywidualne koncepcje tożsamości z bycia księdzem, brak dbałości o ludzi, brak zainteresowania ubogimi

itp.

8.1.5 Wierzący donoszą, że negatywne doświadczenia z księżmi przyniosły im dystans, obojętność, a nawet sprzeciw wobec Kościoła.

8.1.6 Zwłaszcza w niemieckojęzycznej Szwajcarii wykluczenie kobiet z kapłaństwa jest otwarcie krytykowane i przez wielu z powodu równości doświadczanej w kulturze politycznej uznane za nie do zaakceptowania.

8.2 Wspólne wykonywanie władzy

8.2.1 Wielu wierzących pragnie kościoła, w którym władza i władza byłyby dzielone w nowy sposób między wyświęconymi osobami, innymi profesjonalnymi pastorami i wszystkimi ochrzczonymi.

8.2.2 Dezyderaty to: bardziej kolegialne formy przywództwa na różnych poziomach; przywództwo w partycypacyjnych formach reprezentatywnego zaangażowania całego Ludu Bożego; skuteczna możliwość wypowiedzenia się wszystkim ochrzczonym w sprawach lokalnych, które ich bezpośrednio dotyczą; Separacja władzy, jaka jest w systemach politycznych przyjmowana za rzecz oczywistą.

8.2.3 Tradycje religijne są postrzegane jako punkt odniesienia dla Kościoła synodalnego. W nich, podobnie jak w wielu stowarzyszeniach katolickich, od dawna oczywistością jest skuteczny udział i elementy demokratyczne w sprawowaniu władzy.

8.2.4 W szwajcarskich kantonach, w których struktury charakteryzują się dwoistym systemem (kantonalne organy kościelne, parafie), istnieją dobre doświadczenia ze wspólną władzą. Jednocześnie obecny system dualny wciąż pozostaje w tyle za rozumieniem kościoła synodalnego, ponieważ dotyczy tylko części życia kościoła. Należy go jednak uwzględnić w rozważaniach nad dalszym rozwojem kościoła synodalnego w Szwajcarii.

8.2.5 Pojawia się krytyka struktur kościelnych, w tym kultury niektórych soborów parafialnych, które są zagrożone sprzeciwem wobec Kościoła synodalnego. Przede wszystkim krytykowany jest system parafialny z centralną pozycją księdza, który stoi na przeszkodzie bardziej równemu pojmowaniu ról i modeli władzy.

9 Rozróżnianie i podejmowanie decyzji

9.1 W Szwajcarii żywe jest rozumienie zadania rozeznania jako procesu duchowego. Uwielbienie i modlitwa są cenione jako ważne filary tego procesu, dla gotowości do nawrócenia zarówno wspólnoty, jak i poszczególnych wierzących.

9.2 Pozostaje jednak otwarte, w jaki sposób można wzmocnić rozeznanie i podejmowanie decyzji jako niezawodny składnik kultury kościelnej o odpowiedniej strukturze.

9.3 Pozostaje niejasne, w jaki sposób faktycznie zachodzą procesy różnicowania i jak związek między zróżnicowaniem duchowym a badaniem spostrzeżeń naukowych i faktów empirycznych może być zorganizowany w rozsądny i zrozumiały sposób.

9.4 Praca rozeznania wymaga zarówno wielkiego wzajemnego zaufania, jak i wielkiej przejrzystości, aby uniknąć manipulacyjnego podejścia do duchowości.

9.5 Tam, gdzie decyzje nie odzwierciedlają wyników różnicowania i nie ma dla tego wiarygodnego uzasadnienia, zmniejsza się wiarygodność procesów różnicowania, a także motywację do uczestniczenia w odpowiednich komisjach, takich jak rady.

9.6 W Kościele katolickim parafie stanowią ważny poziom rozeznania i podejmowania decyzji. Często zdarza się, że brakuje możliwości i struktur do różnicowania pracy. Decyzje nie są wtedy rozumiane, ludzie czują, że nie są traktowani poważnie i odwracają się od parafii.

10 Formowanie się w synodalności

10.1 Szczególnie w kontekście szwajcarskiej kultury demokratycznej z jasno uregulowanymi procedurami i dużą przejrzystością w procesach konsultacji, dyskusji i podejmowania decyzji, Kościół katolicki stoi przed wyzwaniem kształtowania własnych procesów decyzyjnych w sposób partycypacyjny i przejrzysty.

10.2 W niektórych miejscach w parafiach i diecezjach istnieje już tradycja konsultacji synodalnych, rozeznawania i budowania konsensusu, np. rady z doświadczeniem i kulturą synodalną. Tutaj można doświadczyć działania Ducha Świętego, mistycznej rzeczywistości Kościoła.

10.3 Kultura synodalna musi być cierpliwie, rzetelnie i wiążąco ustanowiona i praktykowana.

W ten sposób może wzrastać zaufanie, podobnie jak coraz głębsze duchowe zrozumienie synodalności.

10.4 Stałym zadaniem rozwoju kościoła synodalnego, oprócz słuchania siebie nawzajem i poważnego traktowania, jest samokrytyczne pytanie o osoby lub grupy, które nie są jeszcze częścią wspólnoty synodalnej lub które nie były jeszcze w stanie odczuć zapraszam i zapraszam.

10.5 Formacja w synodalności wymaga przezwyciężenia lęku przed wypowiedaniem się lub wnoszeniem własnych doświadczeń, pytań i stanowisk, a także tolerowania wkładu innych, nawet jeśli różne opinie uwidaczniają konflikty.

10.6 Wiarygodność Kościoła synodalnego wzrasta wraz z jego zdolnością do poszanowania i uznania wolności każdego ochrzczonego i każdego człowieka. Ponadto istnieje wola uczciwej intelektualnie dyskusji o naukach ścisłych, zwłaszcza humanistycznych i społecznych.

10.7 Doświadczenie szacunku jest warunkiem koniecznym, aby chrześcijanie uczestniczyli w budowaniu Kościoła synodalnego z własnym egzystencjalnym zaangażowaniem, a nie tylko odprawiali posługę duszpasterską. Wspólne szkolenie księży i innych pracowników duszpasterskich przyczynia się do budowania kultury szacunku.

10.8 W wielu miejscach księża i kaznodzieje pełnoczasowi są kluczem do sukcesu kościoła synodalnego. W związku z tym formacja i dalsza edukacja księży i innych liderów w parafiach powinna przyczyniać się do kształtowania postawy i roli synodalnej. Muszą być szkoleni i wspierani w wypełnianiu posługi w sposób, który służy uczestnictwu wszystkich w kościele synodalnym.

11 Opłaty mniejszościowe

11.1 Niniejsze sprawozdanie odzwierciedla konsensus głosów wniesionych do dyskusji z procesu synodalnego. Oczywiście były głosy sprzeciwu. Oprócz spektrum głosów między bardziej tradycyjnymi i postępowymi wierzącymi, w niektórych miejscach istniała różnorodność kulturowych różnic spowodowanych migracją, co znajduje również odzwierciedlenie w różnych wizerunkach kościelnych.

11.2 Głosy mniejszości mają na celu w szczególności 11.2.1

zakwestionowanie potrzeby kultury synodalnej dla Kościoła katolickiego, 11.2.2 niezmienną rolę księży i obecnej hierarchicznej struktury Kościoła, 11.2.3 wpływ świeckich i ograniczyć świeckie kobiety w Kościele i

11.2.4 wzrastają tradycyjne formy liturgii, zwłaszcza „forma nadzwyczajna”, zachować i promować.

11.3 Należy dodać i pamiętać, że udział w dyskusjach synodalnych charakteryzowały przede wszystkim osoby bliskie kościołowi i zaangażowane np. w parafie. Postawy i postawy wielu członków kościoła oddalonych od kościoła nie zostały odnotowane.

perspektywy

1 Wobec kolejnych etapów procesu synodalnego wydaje się konieczne utrzymanie trudu wzajemnego słuchania się i stworzenie kościelnych warunków ramowych dla słuchania wezwania Ducha Świętego: słuchając słowa Bożego, płacząc zwracać uwagę na wypowiedzi siebie nawzajem i w życiu naszych bliźnich.

2 Zakończ wykluczanie grup ludzi: Otwarte lub pośrednie odrzucenie lub dewaluacja grup ludzi jest tak samo sprzeczna z Kościołem synodalnym, jak z obietnicą ewangelii.

2.1 Kobiety mają prawo oczekiwać pełnego uznania ich równej godności i równych praw z mężczyznami. To oczekiwanie odpowiada szeroko rozpowszechnionemu rozumieniu chrztu. I odwrotnie, wykluczenie z wyświęcania, a zatem także z udziału w podejmowaniu decyzji, jest dla wielu niezgodne z ewangelią i praktyką Jezusa.

2.2 Wykluczenie i dewaluacja osób z tożsamością LGBTIAQ* jest również odrzucane jako sprzeczne z ewangelią i żywą wiarą – ich integracja z życiem Kościoła jest rozumiana jako świadectwo ewangelii i głoszenie praktyki Jezusa.

2.3 Moralność seksualna i nauczanie Kościoła muszą zostać zrewidowane w dialogu synodalnym z doświadczeniami ludzi oraz w odbiorze badań naukowych i empirycznych oraz odpowiednio zmienionej pracy duszpasterskiej Kościoła. Podstawowe postawy Amoris laetitia należy mocniej podkreślić.

2.4 Postępowanie Kościoła z osobami rozwiedzionymi, które zawarły powtórny związek małżeński, spotyka się z niezrozumieniem. Świadectwo Kościoła o kochającym i miłosiernym Bogu jest zdyskredytowane przez wykluczenie z sakramentów osób rozwiedzionych, które ponownie zawarły związek małżeński.

2.5 Indywidualne regulacje dotyczące dopuszczania do sakramentów osób rozwiedzionych w nowych związkach małżeńskich oraz dotyczące powoływania duszpasterzy, których styl życia nie odpowiada obowiązującym normom, uważa się za niewystarczające. Zależą one od dobrej woli odpowiedzialnego urzędnika i nie spełniają oczekiwań co do fundamentalnej ponownej oceny odpowiednich sytuacji.

3 Przewycięzanie klerykalizmu: rola księży (lub teologów i personelu) w kościele synodalnym musi zostać zasadniczo ponownie rozważona i zdefiniowana –

W rzeczywistości

3.1 ze względu na kulturę, struktury i skutki klerykalizmu w Kościele, 3.2 ze względu na doświadczenia nadużywania władzy duchowej i seksualnej, 3.3 ze względu na przypisanie kapłaństwa sakramentalnego do godności kapłańskiej wszystkich

ochrzczonego

3.4 z myślą o interakcji różnych urzędów i służb, charyzmatów i powołań w Kościołach,

3.5 w odniesieniu do warunków przyjęcia do kapłaństwa, które zdaniem wielu powinny być otwarte dla kobiet i małżeństw,

3.6 w celu odwrócenia pojmowania posługi kościelnej w kategoriach zadań: punktem wyjścia są niezbędne posługi przepowiadania, przewodzenia i sakramentów, aby odpowiednio wzmocnić osoby odpowiedzialne, oraz

3.7 ze względu na potrzeby i wymagania w różnych kontekstach kulturowych na całym świecie oraz z możliwością tworzenia odmiennych regionalnie rozwiązań.

4 Wprowadź wspólne sprawowanie władzy: Uczestnictwo w kościele synodalnym zakłada uczestnictwo w procesach różnicowania, takich jak podejmowanie decyzji.

4.1 Po osiągnięciu rozdziału władz i koncentracji kościelnej władzy decyzyjnej klerycy zostają rozwiązani, kościół synodalny może odnieść sukces.

4.2 Lud Boży musi być skutecznie zaangażowany w wybór urzędników kościelnych. Dotyczy to w szczególności wyboru biskupów.

4.3 Jednocześnie należy krytycznie zbadać i ograniczyć pełne uprawnienia episkopatu. W kościele synodalnym wiarygodność urzędu zakłada wspólną władzę i wspólną odpowiedzialność, a także przejrzystą kontrolę i odpowiedzialność za prowadzenie urzędu.

4.4 Synodalność musi być rozwijana i ustanawiana zarówno jako kultura w Kościele, jak i z przejrzystymi procesami i niezawodnymi strukturami. Ten proces rozwoju musi być zdefiniowany i zdecydowany, aby synodalność nie pozostała sezonowym tematem kościoła.

4.5 Podwójne struktury kościelne, typowe dla dużej części Szwajcarii, zostały uznane w dyskusjach synodalnych za mocne strony i możliwości podejścia synodalnego. Jednakże, jeśli chodzi o rozszereżenie kościoła synodalnego, związek między synodalnością a podwójnymi strukturami kościelnymi, odpowiednie obowiązki i struktury muszą być kontynuowane, dostosowywane i odnawiane wspólnie przez osoby odpowiedzialne za pracę duszpasterską i władze kościelne państwowe.

5 Szanuj kontekstualność i promuj regionalizację: Kościół synodalny zawsze występuje w konkretnych kontekstach. Synodalność jest zawsze zaangażowana w konkretne sytuacje.

5.1 Wobec różnic kulturowych i kontekstowo specyficznych wyzwań dla misji Kościoła, konieczne jest ustanowienie regionalnych poziomów odpowiedzialności w Kościele powszechnym z ich własnymi zadaniami i uprawnieniami do projektowania i podejmowania decyzji.

5.2 Należy uwzględnić obszary kulturowe i językowe, a także regiony powiązane politycznie. W ten sposób socjoetyczna zasada pomocniczości może być lepiej podkreślona w Kościele na całym świecie.

5.3 W tym sensie konieczne jest, aby Kościół synodalny miał obowiązki, uprawnienia i kompetencje na polu narodowym i kontynentalnym (lub zorientowanym na obszary kulturowe) Konferencje Episkopatów są rozszerzane, aby lepiej wspierać rozwój misji Kościoła w kontekście krajów.

5.4 Zasadniczo Kościół synodalny może odnieść sukces tylko wtedy, gdy doceni różnorodność ludzi, kultur i struktur, a tym samym umożliwi wszystkim uczestnictwo w misji Kościoła.

6 Ożywianie liturgii: liturgia jako miejsce doświadczenia w Kościele synodalnym oznacza przewyższanie jego alienacja kulturowa.

6.1 Powinna istnieć możliwość inkulturacji liturgicznych form wyrazu i liturgicznej różnorodności" być tworzone lub rozwijane.

6.2 W tym celu Kościół synodalny potrzebuje zaufania Kościoła na całym świecie do osób odpowiedzialnych na miejscu, do ich wiedzy i umiejętności znajdowania i używania przejawów żywej liturgii wraz z Ludem Bożym w swojej przestrzeni kulturowej.

- 7 Kościół, który wychodzi: Proces synodalny to droga uczenia się, która dopiero się zaczyna.
- 7.1 Dialog z ludźmi oddalającymi się od Kościoła i z młodzieżą rzadko się udaje; uczestnicy rozmów reprezentują głównie pracowników i osoby związane z Kościołem. Odważne zrozumienie misji Kościoła dopiero się zaczyna.
- 7.2 Również dialog ze społeczeństwem pozostaje słaby. To pokazuje postępującą alienację Kościoła od społeczeństwa. Jednocześnie ważne jest przećwiczenie dialogu.
- 7.3 Niewiele jest również miejsca na dialog z osobami dotkniętymi ubóstwem lub zmarginalizowanymi. Potrzebna jest większa bliskość z życiem ubogich i otwartość na ich doświadczenia z ewangelią.
- 7.4 Silny udział ochrzczonych w podejmowaniu decyzji jest jedną z głównych cech”
kościół synodalny.
- 7.5 Aby promować udział całego Ludu Bożego w procesach i decyzjach synodalnych, kobiety i mężczyźni powinni mieć prawo głosu na kontynentalnych i światowych zgromadzeniach synodalnych.